

A Harmadik - részlet

Kezek a combon. Szorítás. Csók. Forróság.

Az álomnak a sziréna mélyen induló, majd egyre magasabbra csapó hangja vetett véget. Anett bódultan tért magához. Tudta, hogy elkezdődött a nap, mégis képtelen volt azonnal felkelni, még mindig az álom hatása alatt volt. Keze önkéntelenül combjára simult. Az álom elillant, de a vágy itt maradt vele, itt ebben a szürke, puritán szobában. Mindig sietni kell. Megtehetné, hogy ma később kezdi el a munkát, nem hitte, hogy beárulnák érte. Róza is van, hogy késik egy fél órát, meg Ivett is később jött tegnapelőtt. Nem firtatta senki, miért. De ő ezt nem érezte helyénvalónak. Számítanak rá. Háború van, és mindenkinek ki kell vennie a részét belőle. Csak így élhetik túl, csak így segíthetnek a katonáknak. A vágy mégis ott forrongott benne továbbra is.

Idegesen kapkodta össze a ruháit, és kiviharzott szobájából. A folyosón már sokan az ebédlőterem felé tartottak. Volt, aki elmosolyodott, volt, aki szúrósan nézett rá, mikor hálóingben, kezében ruháival átfurakodott köztük, hogy elérje a közös mosdót. Gyorsan ledobta mindenét, és beállt az egyik zuhanyfülkébe. Kapkodva összefogta hosszú haját, hogy ne legyen vizes, majd megnyitotta a csapot. Teste megremegett, kis híján felsikoltott: már csak jéghideg víz jutott neki.

Több százan étkeztek a rideg, hatalmas teremben, mely raktárépület lehetett valaha. A hosszú asztalok mellett padokon ültek, közel egymáshoz, hogy mindenki elférjen. Anett sietve leült a helyére. A rádióban szenvedélyes, érces férfihang tudatta az elmúlt nap eseményeit.

Csapataink tovább nyomultak nyugat felé. Hős katonáinkat nem tudja feltartóztatni a sátánista Amerika! Bár hatalmas túlerővel kell szembenéznünk, vitéz fiaink állják a sarat! A frontvonalon azonban nagy a szükség: túl kevés az élelem, a gyógyszer és a ruha. Eltökélt katonáink nem érdemelnek éhséget és nélkülözést, hiszen az életüket kockáztatják értünk nap, mint nap! Mit tehetünk fiainkért? Mit kell tennünk? Még keményebben kell dolgoznunk, még többet kell termelnünk, hogy hazánkat megvédehessük a Sátán hordáitól! Ez szent kötelességünk! Munka és kitartás! Isten velünk van!

Az asztalokat viaszosvászon terítő fedte. A piros és zöld ábrák már rég megkoptak rajta. Anett emlékezett rá, hogy gyermekként mindig végig futtatta ujját a kacsaringós indákat ábrázoló vonalakon, át a levelek közt, míg el nem ért a dalosmadárig. Egyszer valaki véletlen egy forró lábast tett a madárra, a terítő megolvadt, a minta pedig eltorzult. Sosem ült ahhoz az asztalhoz többé. Tojás, hajába főtt krumpli, kenyér, víz, és a két pirula. Mint minden nap. Anett tekintete végigfutott a ciradás mintán. Zöld indák, levelek, piros virágok, és végül a madár, szintén piros színben. Megvolt a madár. Szárnyát széttárta, csőrét éneklésre nyitotta. Minden nap így várt Anettre. Fáradhatatlanul és reményteljesen.

A varrodában a munkások serényen dolgoztak. Ruhákat, pokrócokat és függönyöket gyártottak. A sorokban elhelyezett varrógépek mellet vágólapok, szabóasztalok foglaltak helyet, rajtuk megannyi színes fonal, olló, jelölőfílc és tű sorakozott. A terem végében hatalmas konténerekbe gyűjtötték az elkészült termékeket. Nem volt idő és lehetőség a lazulásra: a gépek zajától lehetetlen volt beszélgetni, a munkások a helyiséget csak akkor hagyhatták el, ha mosdóba kellett menniük, vagy ha lejárt a műszak. Az ajtó mellett palatábla lógott, rajta a napi termelési tervvel. A hazának egyre több, és több holmira volt szüksége. Az elvárt napi teljesítmény eddig sosem csökkent, örülni csak annak lehetett, ha nem változott.

Anett összeresztette: néha előfordult vele, hogy mikor fáradni kezdett, géppuskaropogásra emlékeztette őt a varrógépek zakatolása. Utoljára három éve hallotta a gyűlöletes hangot, mikor egy repülőgép hasított át a város fölött. A gépből hosszú sorozatot adtak le, a golyók a házak falába és az utcán munkába igyekvők testébe csapódtak. Sokan meghaltak akkor. Anett húga, Ági is akkor veszett oda. Nem halt

meg azonnal. Napokig szenvedett, az orvos nem tudott segíteni rajta. Anett mellette volt minden nap, fogta a kezét, mosdatta, és tisztába tette.

Gyermekként sokszor versenyeztek. A házuktól a tóig rohantak végig a sáros utcákon át. Ági volt a gyorsabb futó. Anett ezt sosem ismerte el, csak akkor, az utolsó reggelen. Ági már két napja félrebeszélte, nem ismert fel senkit, még őt sem. Anett azt hallotta a papnőtől, hogy a halál nyugalmas dolog. Odaát már nem fáj semmi többé. Ott csak Isten van, és az örök békesség. Sokáig elhitte ezt, de azon a napon hiába kereste a megnyugvást. Ági arcát kín torzította el, mikor végül meghalt. Anett néha még álmodott vele, és ilyenkor mindig tehetetlen volt és kétségbeesett. Egyik álmában Ági arra kérte, ölje meg: szabadítsa meg a fájdalomtól.

A sziréna éles hangja zökkentette ki gondolataiból. Ebédidő. A lányokkal visszamentek az ebédlőbe, közben pedig a szépségversenyről beszélgettek. Megannyi pletyka és találgatás keringett a városban arról, vajon kik lesznek a szerencsés kiválasztottak. A szépségversenyt minden évben megrendezték, és akik nyertek, azok saját farmot kaphattak a B szekcióban, fent a hegyen. A nyertesek ezután találkozhattak az érdemrenddel kitüntetett katonákkal is. Férfiakkal! Anettnek még sosem látott férfit, csak a plakátokon. Ó, azok a plakátok! Gyönyörűek voltak a férfiak: erősek és délcegek. Kár, hogy háború van! Nem tudta pontosan megmondani miért, de égető vágy kerítette hatalmába, mikor pár éve kitétték Máté százados plakátját a főutcára. Jobb képű volt, mint a többi férfi a plakátokon. Kackiás bajusza, és huncut tekintete teljesen az örületbe kergette. Rá gondolt, mikor felébredt, dolgozott, és amikor nyugovóra tért.

Máté százados az Egyesült Haderő legkiválóbb pilótája, aki eddig egymaga harmincnégy ellenséges vadászgépet lőtt le szolgálata alatt. A párizsi ütközetnél nem volt hajlandó leszállni gépével, míg az utolsó, gyáván menekülő amerikai bombázót is le nem vadászta. Mivel repülőgépéből ekkor már kifogyott az üzemanyag, végül ejtőernyővel kellett elhagynia szeretett gépszörnyetegét. A százados az óceánba zuhant, és mivel hatalmas vihar kerekedett, a hadsereg nem küldhetett ki mentőcsapatokat felkeresésére. A százados három napig úszott kitartóan, dacolva a viharral, míg végül partot ért. Első dolga az volt, hogy szolgálatra jelentkezzen. Mikor parancsnoka pihenőre akarta küldeni megrázkódtatásai miatt, Máté százados csak ennyit felelt neki:

„Uram, engedelmeivel azonnal szolgálatba állnék. Ez a kis fürdő felpezsdített: úgy érzem, újjászülettem!”

Ezzel a mondattal zárult Máté százados plakátja, Anett a mai napig fel tudta idézni, annyiszor elolvasta. A többi plakáton szereplő férfi is tetszett neki, mindnek erős alkata, markáns, határozott vonásai és szép tekintete volt, de neki valamiért Máté százados maradt mind közül a legkedvesebb. Minden barátnőjének megvolt a kedvence, népszerű volt Gyula parancsnok is, aki mikor elfogyott a tölténye, fokossal vágott utat csapatának az amerikai hordák között, de hódított Mátyás is, akit a mesterlövészek királyának neveztek.

Anett néha elgondolkodott azon, hogy vajon minden férfi ilyen tökéletes-e, mert hát a nők nem azok, ezt látta maga is. Rozi például zömök, és lógnak a mellei, Kata bandzsa, Irénnek pedig ferde orra van, ráadásul sántít is, nem véletlen csúfolták néha boszorkánynak. Anett sem volt megelégedve magával: úgy érezte, combjai túl vastagok, ráadásul bőrével is meggyúlt a baja: időről időre seregével jelentek meg arcán a csúf pattanások. De minden megváltozott, mikor először meglátta Máté plakátját. Akkor eldöntötte, hogy megtesz mindent azért, hogy őt is kiválasszák a szépségversenyen. Azóta minden este tornázott szobájában, sőt még szappant is lopott, hogy lefekvés előtt arcot moshasson, nehogy előjöjjenek újra a pattanások. Mindezt már két éve csinálta kitartóan, pedig a kemény munka, és a vizsgálatok után sokszor annyira kifáradt, hogy alig tudott állni a lábán. Eleinte Máté miatt tette, majd mikor idővel a plátói szerelem alábbhagyott, elhatározta, hogy ő nem fog úgy meghalni, hogy nem látott még eleven férfit. Kitartása meghozta gyümölcsét: hasa szép lapos, combja vékonyabb lett, és bőre sem rakoncátlanodott már annyit. Persze még mindig nem tökéletes, de talán pár év múlva kiválasztják őt is! A jövőn gondolkozva olyan elképzelhetetlennek tűnt, hogy ez az utolsó állomás. Nem akart az N

blokkban maradni élete végéig. Tudta, hogy ide köti a kötelessége, de képtelen volt elviselni a gondolatot, hogy nem lesz több költözés, több változás már soha többé az életében.

A háború miatt a gazdaság megkívánta, hogy mindenki saját erejének megfelelően folyamatosan dolgozzon. Épp ezért a gyerekeket öt éves korukban elválasztották anyjuktól, és az Y blokkba szállították őket, a Gyerekvárosba. Itt beletanultak a mezőgazdasági munkákba, a tölténykészítésbe, és a bányászatba. Hajnalban keltek, késő délutánig dolgoztak, majd néhány órát az iskolában töltöttek, ahol olvasni és gépelni tanultak. Ezután következett a történelem, és a hittan óra. Mikor Anett tizenhárom éves lett, a főnövér elmondta a "végzős" lányoknak, hogy mindegyiküket megmértetik az év végén, hogy kiderüljön, hova mennek tovább.

„A háborút csak úgy nyerhetjük meg, ha minden alkatrész a helyére kerül, és azt csinálja, amihez a legjobban ért.”

Ez volt Anett legszörnyűbb éve. Rettegett a gondolattól, hogy elszakítsák Ágitól. A két testvér ezért megpróbált mindent ugyan úgy csinálni. Anett jobban olvasott és gépelt, mint Ági, aki viszont kezűgyességével tűnt ki a többiek közül. Mindketten elkezdtek hozzászoktatni magukat ahhoz, hogy amiben jobbak, azt rosszabbul csinálják. A Gyerekvárosban töltött utolsó hétben mindenből le kellett vizsgázniuk. A tanárnők lejegyezték, hogy ki milyen gyorsan és pontosan végzi el a feladatokat. Néhány nappal a vizsgák után eredményhirdetés következett, és a két testvér végre fellélegezhetett: a beosztás szerint mindketten az N blokkba kerültek. Bár Anett tartott a változástól, mikor meglátta az ebédlőben az indákkal és madarakkal díszített viaszosvászon terítőt, megnyugodott: ez is az otthona, akárcsak a Gyerekváros.

Elmosolyodott a gondolatra miközben mohón falta a hagymalevest. A maradék levet kitunkolta kenyérével: igencsak megéhezett, és még előtte volt a délutáni műszak. Megborzongott. Hűvös volt idebent az ebédlőben, ő pedig a varrodában felejtette kardigánját. Mennyivel jobb lenne odakint elfogyasztani az ebédet... Olyan jó melegen sütni ma a nap! Kiülne a lépcsőre, és... Nem is! Akkor már elsétálna a dombig, és miután megette az ebédet, hátradőlné a fűben, és napozna egy kicsit. A papnő, aki az ebéd alatt mindig felolvasott a Szentírásból, most felemelte kissé a hangját. Anita összeresztette.

Kerüld a semmittevést, töltsd ki az időt kemény és hasznos munkával, mert az üres időszakokban, amikor a lélek nincs lefoglalva, és a test is lazít, a kívánság könnyen belopakodik. Egyetlen könnyed, egészséges, semmittevő személy sem maradt meg tisztán, amikor megkísértetett, viszont a munka a leghasznosabb és leghatásosabb arra, hogy a gonoszt távol tartsa. Mert ahogyan a sok munka álommal jár, úgy a sok beszéd ostoba fecsegéssel.

A délutáni műszak után kimerülten, mégis jókedvűen mentek szállásukra a lányok: holnap lesz a nagy nap! Rózának be nem állt a szája: arról fecsegett, hogy őt biztosan kiválasztják, mivel van egy trükkje, amivel még szebb lehet. Mindenki izgatott volt. Kész rémálom volt ma a fürdőzéslegyen helyet találni. Mindenki serényen készülődött a nagy napra.